

Karol Dobiaš-Patino

Podle mnoha odborníků je nejlepším krajním obráncem naší historie. Za československou reprezentaci odehrál šedesát sedm zápasů, účastnil se Mistrovství světa 1970 v Mexiku, vyhrál Mistrovství Evropy 1976 v bývalé Jugoslávii a dvakrát získal titul pro fotbalistu roku. Hráč, jenž by si dnes mohl vybírat z hromady nabídek nejlepších klubů planety. Karol Dobiaš. Karol Dobiaš se narodil 18. prosince 1947 v Trnavě. Vyučil se soustružníkem. Od dětství byl jeho největší zálibou fotbal, kterému obětoval spoustu svého, volného času. Nejprve ale musel Karolko přes Handlovou, kam se rodina později přestěhovala. Poté přestoupil do Trnavy a získal místo v základní sestavě. Ačkoliv v mládežnických výběrech střídal posty stopera a pravého křídla, trenér Malatinský ho přesunul na pravý kraj obrany a dobře udělal. Získal tým pro československý fotbal beka světových kvalit a parametrů. Již ve svých 18 let patřil Karol mezi tahouny Trnavského A mužstva. Patino, jak se Dobiašovi kvůli zvláštnímu způsobu běhu přezdívalo, neboť při sprintu mu létaly paty do stran, předběhl svou dobu. Neúnavně brousil pravou postranní čáru, jezdil nahoru dolů, nabízel se spoluhráčům, přihrával, střílel. To, čím se dnešní fanoušci nemohou nabažit, předváděl Dobiaš už před půl stoletím. Bez jakékoli nadsázky patřil na svém postu k nejlepším na světě. Dobiaš ovšem nebyl jen nějaký atlet, který díky skvělé fyzice vydrží makat celý zápas absolvovat v něm iks sprintů. Oplýval též výtečnou technikou, jakou by mu mohl závidět leckterý útočník, byl velice rychlý, elastický, důrazný a neústupný, fotbal proti němu docela dost bolel. Dokázal si zjednat respekt. Přitom však dokázal odebírat soupeřům míče technicky, bez sebemenšího kontaktu. Prostě šel po balonu, uzmul ho a založil akci. Patino měl vůbec schopnost řešit herní situace ryze fotbalově, neodkopával balon někam na tribunu, ale chladnokrevně přihrával před vlastním vápnem nabízejícím se spoluhráčům. Okolní svět začal vycházející trnavskou hvězdičku vnímat nejpozději v roce 1969. Na konci této sezony se Trnava probojovala až do semifinále PMEZ, tj. dnešní Ligy mistrů. Narazila na Ajax s hvězdami jako Keizer, Suurbier a hlavně Cruyff. První zápas se hrál na holandské půdě a trnavští v něm výsledkově selhali. Přestože byli Ajaxu rovnocenným soupeřem, prohráli 3:0. Na domácí půdě to byl ohromný a nezapomenutelný zápas nejen pro fanoušky na stadionu, ale i pro ty, kteří seděli i televize. Ajax se nedostal za půlku, hrál neskutečný beton, ale i přes to zápas skončil 2:0 a do finále PMEZ postoupil Ajax. Výkon Karola Dobiaše, muže zápasu, který byl motorem naprosté většiny akcí a který přiváděl levou stranu Ajaxu k zoufalství, byl vynikající, fenomenální. Na sekretariát klubu začaly chodit nabídky z předních západoevropských klubů k přestupu. Dostihi nakonec vyhrál Feyenord Rotterdam, který byl ochoten vysolit za Karolka 200 000 dolarů, což v té době byla opravdu horentní suma, obzvláště za 21letého hráče. Z přestupu však sešlo, soudruzi nahoře ho stopli, neslučovalo se to se socialistickými standardy. Dobiaš nebyl jediný náš hráč, jemuž režim zabránil v oslnivé kariéře v nějakém špičkovém klubu a sbírat v něm vítězné trofeje a uznání. Na truchlení z nepodařeného přestupu neměl Karolko čas. Finišovala kvalifikace na MS 1970 do Mexika. ČSSR uspělo. Skupina se dvěma posledními mistry světa Brazilci a Angličany plus s nevyzpytatelnými Rumuny se jevila jako extrémně těžká, nicméně poráženecké nálady tentokrát nepanovaly. Do Mexika totiž odlétal patrně nejsilnější národák, jaký kdy společný stát na velké akci postavil. Jeho jádro tvořili hráči Trnavy (Dobiaš, Adamec, Kuna či Hagara), Slovanu Bratislava (Pivarník, Jokl, J. Zlocha či Horváth), doplněné o vynikající osobnosti z jiných klubů (Viktor, Kvašňák, Migas, oba Veselí, Petráš, Jurkanin). Všechno to byli opravdu hráči mimořádných kvalit, ale jak mistrovství dopadlo, většina dobře ví. Tři prohrané zápasy, ze třech možných. A problémy se smlouvami Adidas a Puma. Po tomto MS emigroval Šaňo Horváth a na několik let byly všechny přestupy ven zakázány. Ve čtvrtfinále proti SSSR totiž uhlídal jednu z největších hvězd té doby Olega Blochina. Prakticky tohoto vítěze v anketě o Zlatý míč za rok 1975 vygumoval. Podobně si počínal v semifinále proti geniálnímu Cruyffovi. Velký Johann si na Karolka moc nekopl, fyzicky velice zdatný, důrazný, hbitý a technický Trnavák držitele tří Zlatých míčů nenechal kopnout. V prodloužení pak asistoval Frantovi Veselému u gólu na 3:1 a byli jsme ve finále ME. Ve finále měl opět lví podíl na našem triumfu, a to nejen díky perfektnímu výkonu - snad poprvé v životě vystřelil levačkou a zpoza šestnáctky Maiera překonal. Po Panenkově "vršovickém dloubáku" se pak mohl spolu s celou republikou radovat z celkového triumfu.

Roku 1977 přestoupil do Pražské Bohemky. V Ďolíčku pobyl tři roky. Pomohl Klokánům v naskočení do nejslavnějšího období. Titulu se už ale nedočkal - v roce 1980, kdy byl v kádru bronzového národního týmu z ME v Itálii, jej ve 33 letech soudruzi milostivě pustili ven. Splňoval podmínky - měl odehraný příslušný počet reprezentačních zápasů a bylo mu více než 30 roků. Koupil ho belgický Lokeren. Příliš pozdě, tento borec měl na to prosadit dříve se i v Bayernu, AC Milán či Realu. Také v tomto působišti strávil tři roky. Pak si ještě rok zakopal v nižší belgické soutěži, ale potom se už jen sbalil a vrátil se do Prahy, kde se usadil natrvalo. Začal trénovat, asi nejslavnější období zažil ve Spartě. Postupem času se z velkého fotbalu vytratil, nějaký čas dělal v realizačním týmu v Trnavě. Občas ještě dnes ukáže něco ze svého umění, třeba když vsedě suverénně žongluje s balonem. O jeho životě a kariéře vyšla v roce 1992 kniha s názvem PATINO – O fotbalistovi, který chtěl pořádk jen vyhrávat. Tento člověk vždy byl, je a bude uznávaným a pamětním symbolem československého fotbalu. Tak vše dobře, Pane Dobiaši.